

Warszawa, 06/03/2007

RZECZPOSPOLITA POLSKA
Rzecznik Praw Obywatelskich

dr Janusz KOCHANOWSKI

RPO-540909 - II/06/K.Ku

00-090 Warszawa Tel. centr. 0-22 551 77 00
Al. Solidarności 77 Fax 0-22 827 64 53

Pan
Zbigniew Ziobro
Minister Sprawiedliwości
Prokurator Generalny
Warszawa

Wielce Szanowny Panie Ministrze

Uprzejmie informuję Pana Ministra, iż w moim zainteresowaniu pozostaje sprawa Urszuli L. i Andrzeja S., lekarzy psychiatrów, z uwagi na traktowanie tych osób w czasie tymczasowego aresztowania oraz sposób konwojowania Urszuli L. w czasie jej doprowadzenia na badanie lekarskie oraz do Sądu Rejonowego Otwocku w celu złożenia opinii psychiatrycznej.

Otóż z informacji nadesłanej przez Dyrektora Okręgowego Służby Więziennej w Warszawie wynika, że już przy przyjęciu do Aresztu Śledczego, w trakcie badania wstępnego w dniu 24 marca 2006 r. tymczasowo aresztowany Andrzej S. poinformował między innymi o urazie żuchwy. Po konsultacji chirurgicznej został zakwalifikowany do zabiegu operacyjnego, który został wykonany dopiero w dniu 21 kwietnia 2006 r. Ten długotrwały okres oczekiwania na zabieg operacyjny spowodował dodatkowe komplikacje zdrowotne Andrzeja S., a jak wynika z treści nadesłanej informacji, Dyrekcja Aresztu Śledczego nie miała wpływu na termin tego zabiegu wyznaczony przez Szpital Kliniczny Dzieciątka Jezus.

Powyzsza informacja wskazywała również, iż w stosunku do Urszuli L. na czas jej konwojowania na badania lekarskie do przychodni mieszczącej się poza budynkiem Aresztu Śledczego jak również do Sądu Rejonowego

w Otwocku założone zostały specjalne kajdany na ręce i nogi jako środek profilaktyczny zapobiegający ewentualnej ucieczce z konwoju.

Wprawdzie przepis art. 19 ust 5 ustawy z dnia 26 kwietnia 1996 r. o Służbie Więziennej (Dz. U. Nr 61 poz. 238) uprawnia funkcjonariuszy do stosowania wyszczególnionych środków przymusu bezpośredniego w trakcie konwojowania lub doprowadzenia, lecz jednocześnie wskazuje, iż nastąpić to może w uzasadnionych przypadkach w celu zapobieżenia, między innymi, ucieczce osoby pozbawionej wolności. Budzi mój niepokój zastosowanie tak drastycznego środka przymusu bezpośredniego w tej sprawie w stosunku do 62 - letniej, schorowanej kobiety, co do której rodzaj przedstawionego jej zarzutu nie uzasadniał zasadnego przypuszczenia o możliwości ucieczki. Założenie kajdan nie tylko na ręce, ale i nogi w czasie prowadzenia na badania lekarskie, jak również w czasie doprowadzenia do sądu do sprawy, w której składała opinię w charakterze biegłej może zasadnie być uznane jako niehumanitarne, wyrażające się bardziej chęcią poniżenia tymczasowo aresztowanej, nie zaś rzeczywistą obawą ucieczki lub agresywnego jej zachowania. Jakkolwiek nie neguję samej zasadności stosowania środków przymusu bezpośredniego, to jednak przedmiotowa sprawa może wskazywać na nadużywanie uprawnień przewidzianych powołaną ustawą.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 16 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 15 lipca 1987 r. o Rzeczniku Praw Obywatelskich (tekst jednolity Dz. U. z 2001 r., Nr 14, poz. 147), uprzejmie proszę Pana Ministra o wyrażenie stanowiska w opisanych wyżej sprawach a ponadto udzielenie informacji, czy procedura związana z wyznaczaniem zabiegów operacyjnych osób tymczasowo aresztowanych zapewnia prawidłową opiekę medyczną oraz czy nadużywanie stosowania środków przymusu bezpośredniego było przedmiotem analizy w Ministerstwie Sprawiedliwości.

Łączę wyrazy szacunku

/-/ Janusz Kochanowski